Proosten met champagne in Salon d'Amour

Anna Jansson bij Boekerij:

De *Kristoffer Bark*-serie:
Dochter vermist
Schaduwwoud

De *Salon d'Amour*-serie:
Nieuwe kansen in Salon d'Amour
Lang en gelukkig in Salon d'Amour
Vallen en opstaan in Salon d'Amour
Een onverwachte liefde in Salon d'Amour
Glühwein en geluk in Salon d'Amour
Proosten met champagne in Salon d'Amour

boekerij.nl

Anna Jansson

Proosten met champagne in Salon d'Amour

Terwijl het einde van het jaar nadert,
onderzoekt Angelika haar ware gevoelens
voor de mannen in haar leven

Deel 6 van de *Salon d'Amour*-serie

Vertaald uit het Zweeds door Nuanxed – Corien Leemburg

BOEKERIJ

ISBN 978-90-492-1376-3
ISBN 978-94-023-2686-4 (e-book)
ISBN 978-90-492-1504-0 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Älskar, älskar inte*
Vertaling: © Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv
Vertaald door Nuanxed – Corien Leemburg
Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd
Zetwerk: Crius Group

© Anna Jansson 2025 by Agreement with Grand Agency
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Ik bied de Nationale Reserve op Gotland mijn excuses aan voor het lenen van een rupsvoertuig, maar het was noodzakelijk. Veel leesplezier gewenst.

Anna Jansson

Een onverwacht dilemma

De herfst is aangebroken. Ik vind het heerlijk om onder een helderblauwe lucht door de rood-gele bladeren te struinen. Om rijpe appels, pruimen en druiven te plukken en 's avonds bij een haardvuurtje te nippen van een glas port. Het is vrijdagmiddag, we staan op het punt om de salon te sluiten. Dan is het weekend.

Mijn collega Ricky staat met een mes in zijn hand. In het licht van de ondergaande zon heeft het lemmet een rode glans. Hij nadert zijn slachtoffer bloedserieus. Dat is mijn buurman, De Generaal, die geschoren moet worden, en Ricky is de enige die hem met een mes mag naderen. Hun blikken ontmoeten elkaar in de spiegel. De Generaal knikt. Nu heeft hij de moed verzameld en is hij er klaar voor. Dit is een rituele handeling, die gebaseerd is op zelfverzekerdheid en vertrouwen. Ricky's hand mag niet trillen. Vanwege de vereiste precisie kan het scheren met een mes wel vergeleken worden met chirurgie. Voordat Ricky zo bekwaam was dat hij klanten kon scheren, oefende hij op een ballon. Pas toen het hem lukte om dat te doen zonder hem te laten knappen, kreeg hij toestemming om het bij echte klanten te doen.

Om bij de bovenlip te komen, houdt Ricky De Generaal bij het puntje van zijn neus vast. Als hij klaar is met scheren, waxt hij de weelderige snor en brengt hij wat aftershave aan op de wangen.

Dit is het moment waarop de vertrouwelijke gesprekken plaatsvinden. Immers, als je je durft over te geven aan Ricky's mes, durf je ongetwijfeld ook wel je problemen aan hem toe te vertrouwen. Zo werkt het hier in de salon.

Terwijl ik mijn kapperstrolley bijvul, luister ik met een half oor naar het gesprek tussen Ricky en De Generaal. Ze bespreken prostaatproblemen en hoe irritant het is om 's nachts naar de wc te moeten. Ik neem aan dat Ricky daar persoonlijk nog geen ervaring mee heeft, maar hij verstaat de kunst van het luisteren.

De Generaal zucht diep. 'Als je moe en oud bent en niet meer zo stevig op je benen staat, is het een ellende om elke nacht meerdere keren uit bed te moeten. Bovendien maak ik Tilly wakker. Ze heeft laten doorschemeren dat het beter zou zijn als we aparte slaapkamers zouden hebben. Dat is verontrustend.'

'Er zijn zo veel stellen die gescheiden slaapkamers hebben,' zegt Ricky stellig, hoewel ik weet dat hij geen flauw benul heeft. 'Dat betekent verder niets, dan knuffelen jullie toch gewoon op andere momenten?'

De Generaal en zijn Tilly vonden elkaar op latere leeftijd en het was een van de ontroerendste *love stories* die we hier in de salon hebben meegemaakt. Ik verwacht dat Ricky naar het antwoord van De Generaal luistert. Maar dat doet hij niet. In plaats daarvan pakt hij zijn mobiel erbij en kijkt ernaar op een manier die onacceptabel is als hij een klant heeft. Ik probeer hem een vernietigende blik toe te werpen, maar die komt niet aan.

Ricky kijkt op naar De Generaal. 'Ik heb het gegoogeld. Er is een diagnose voor. Het heet nycturie. Het is een veelvoorkomend probleem dat mensen 's nachts een paar keer uit bed moeten om te plassen. U let er toch wel op dat u 's avonds niet te veel drinkt, vooral geen koffie, want dat is vochtafdrijvend.'

'Ik zal proberen om eraan te denken,' zegt De Generaal aandachtig.

'Mooi. Er staat op Wikipedia dat het ook een teken kan zijn

van hartfalen en diabetes. Maar dat hoeft natuurlijk niet. Misschien moet u eens naar de dokter gaan? In het beste geval zijn er medicijnen voor.'

'Ik ben niet meer bij een dokter geweest sinds mijn keuring voor de militaire dienst. Zou dat nodig zijn?'

'Ja, als het nodig is om het bed te delen met Tilly wel,' zegt Ricky botweg en naar mijn mening een beetje respectloos.

'Dan zal ik proberen om een dokter te spreken te krijgen,' zegt De Generaal, terwijl hij moeizaam omhoogkomt uit de stoel en zijn wandelstok pakt. Bij het opstaan lijkt hij pijn in zijn knieën te hebben.

De Generaal was de laatste klant van vandaag. Ricky en ik pakken een kop koffie in de personeelsruimte en gaan vervolgens even op het plein bij de fontein zitten om de dag te evalueren. Vanaf hier kunnen we de zonsondergang in de zee zien: het magische moment waarop de lucht bloedrood, roze en goud kleurt.

'Ik vind niet dat wij medisch advies moeten geven dat gebaseerd is op Wikipedia,' zeg ik. 'Ons werk is om haar en relaties op orde te krijgen, niet om advies te geven op het gebied van zorg.'

Ricky fronst. 'Hoezo niet? Als de maatschappij faalt, dan ben ik van mening dat wij moeten proberen om een steunpilaar te zijn. We helpen mensen toch ook aan een baan, als Arbetsförmedlingen, oftewel het Zweedse arbeidsbureau, het laat afweten? Bovendien steken we zo af en toe eveneens de politie een helpende hand toe. Waarom zouden we dat dan niet doen bij de zorg, die na de toeristeninvasie van afgelopen zomer nog steeds op haar tandvlees loopt?'

'Omdat je geen medische opleiding hebt en omdat het daarom dus mis kan gaan!' reageer ik, terwijl ik een steek van bezorgdheid voel.

'Wat kan er misgaan? Ik heb hem alleen een beetje laten schrikken en hem gezegd dat hij naar een dokter moet gaan. Waarschijnlijk is het risico dat het misgaat groter als hij een van de

buurvrouwen raadpleegt, die hem zal bombarderen met allerlei huis-tuin-en-keukenmiddeltjes en brouwsels uit de middeleeuwen. Ik was behulpzaam en aardig. Je zou me een loonsverhoging moeten geven. Kunnen we de salarisonderhandeling nu doen?'

'Waarom?' zeg ik en ik kijk Ricky recht in de ogen.

'Omdat ik me identificeer als een rijke man in het lichaam van een arme ziel. Ik heb het gevoel dat ik mijn zwakkere kant moet versterken. Binnenkort sta ik voor gigantische uitgaven.'

Ik neem een slokje van de nog steeds hete koffie en probeer te begrijpen of hij een grapje maakt of niet. Ik weet dat hij rijlessen neemt en binnenkort klaar is om examen af te leggen. Dat is natuurlijk best prijzig. Bedoelt hij dat?

Ricky veegt zijn pony opzij en kijkt me lachend aan. Hij is lang, tegen het magere aan en zevenentwintig jaar. Behalve de rijlessen en paaldansen heeft hij geen andere dure hobby's of bezigheden. Hij heeft nog geen auto en woont in een eenkamerappartement aan de rand van de stad – tenminste, als hij niet bij zijn grote liefde Regina is, die moeder is van de negenjarige Folke.

'Wat voor gigantische uitgaven dan?' vraag ik.

'O, ik dacht dat je het nooit zou vragen,' zegt hij. Hij houdt zijn hoofd schuin en geeft me een samenzweerderige glimlach. 'Ik ga trouwen. Regina heeft me ten huwelijk gevraagd!'

'Trouwen? Maar jullie zijn toch nog maar net een stel?!'

'In mijn dromen ben ik al ontzettend lang geleden met haar getrouwd. En ik dacht dat we het maar beter nu gelijk konden doen, nu ze in een wat meer romantische fase zit.'

'Wat superleuk!' roep ik uit en ik geef hem een knuffel.

Regina is een paar jaar ouder dan Ricky. Al jaren is ze de vrouw van zijn dromen. Ze is al klant in de salon sinds Folke werd geboren. Als bouwkundig ingenieur heeft ze vaak te maken met stressvolle werksituaties met veel verantwoordelijkheid en overwerk. In het begin sprong ik bij als oppas, als dat acuut nodig was. Vervolgens gebeurde dat steeds vaker en nu is het minimaal

één keer per week. Ik hou van Folke alsof hij mijn eigen zoon is, ook al ben ik compleet uitgeteld als hij er is. Hij heeft namelijk de energie van een kerncentrale. En intussen ben ik de tel kwijtgeraakt hoe vaak hij een hersenschudding heeft opgelopen omdat hij vliegend, springend, klimmend en stuiterend door het leven probeert te gaan. Maar ik vind dat hij íéts rustiger is geworden… misschien.

'Wanneer is de bruiloft?'

'Op oudejaarsavond, in de Domkerk van Visby. Het is zo spannend. Regina is al eerder getrouwd geweest, dus zij vond dat we gewoon met een bos bloemen het stadhuis in konden wandelen om onze handtekeningen te zetten. Maar ik wil een echte droombruiloft!'

'Weet je moeder dit al, Ricky?' Die vraag is terecht.

'Nee, en ik ben van plan om dat zo lang mogelijk zo te houden, zodat ze zich er niet mee kan bemoeien en allerlei dingen kan overnemen. Je weet hoe ze is!'

'Ik weet hoe Judith Just is: dat is een verstandig besluit.' Ik kijk naar Ricky. Hij straalt van blijdschap dat hij een echte bruiloft mag plannen. 'Ik neem aan dat jij haar trouwjurk gaat naaien.' Dat laatste is geen gok. Een paar jaar geleden – toen ik met zijn oudere broer Magnus zou trouwen – bood hij aan om de mijne te maken. Een bruiloft waar het overigens nooit van gekomen is, aangezien Magnus – per ongeluk – zijn ex zwanger maakte. *End of story.* En op datzelfde moment dringt het ineens tot me door dat hij en zijn partner Marika straks ook op de bruiloft zullen verschijnen.

'Ja, ik ga de jurk naaien,' zegt Ricky met een dromerige blik in zijn ogen. 'Regina wordt de mooiste bruid van het hele universum.'

'Ik neem aan dat je dat ook zou vinden als ze zou verschijnen in een of andere flodderjurk.'

'Dat zeker,' zegt hij glimlachend, en de glimlach wordt breder.

‘Maar de creatie die ik ga maken, wordt een liefdesverklaring tot in elke kleinste steek.’

‘En wat verwacht je van mij, behalve een loonsverhoging?’ vraag ik bezorgd en ik merk dat zijn glimlach aanstekelijk werkt.

‘Dat je me helpt om het eten te plannen en dat je tijdens de bruiloft ceremoniemeester bent.’ Gespannen kijkt Ricky me aan.

Hij had dus bedacht dat mijn Daniel en ik als ceremoniemeesters zouden optreden. Wat een eer. ‘Graag,’ zeg ik.

Ricky ziet er opgelucht uit. ‘Dank je, Angelika! Magnus heeft aangeboden om ook ceremoniemeester te zijn,’ vervolgt hij en hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Ik wil dat jullie samenwerken. Vind je dat oké?’

Stamboomonderzoek een teken van ouderdom

Vind ik het oké om Magnus weer te ontmoeten? En zal het me lukken om met hem samen te werken voor Ricky's bruiloft, zoals ik heb beloofd? Dat zijn de vragen waar ik over pieker, als ik door de Adelsgatan, langs de Vårdklockan-kerk over het verlaten plein loop. Nu de zomer voorbij is, zijn de terrassen gesloten en zijn ook de marktkramen weer weg. Door de stad ga ik verder de heuvels af in de richting van de Fiskargränd. Daar woon ik in een klein huisje dat ik van mijn ouders heb geërfd. Daniel, mijn grote liefde, woont daar ook. Althans, meestal… behalve als hij rust nodig heeft. Dan verblijft hij in zijn huisje in Klintehamn, zo'n dertig kilometer ten zuiden van de stad. Dat is voor ons de beste oplossing. Zelf hou ik ervan om mensen om me heen te hebben, dingen te kunnen ondernemen en onverwacht mijn vrienden te kunnen ontvangen. Daniel daarentegen, die als oncoloog in het ziekenhuis van Visby werkt, heeft af en toe behoefte aan rust en stilte. Het was geen groot issue toen we die oplossing vonden.

Als ik thuiskom, word ik begroet door Harten Aas. Hij strijkt zo langs mijn benen dat ik bijna struikel, en in de gang ligt een dode muis als welkomstgeschenk. Hoewel ik hem er al heel vaak op heb aangesproken, kan hij zijn ijver om zijn waardering te tonen niet echt beteugelen. Ik pak een stuk keukenpapier en loop

naar buiten om het kleine beestje in de vuilnisbak te gooien. Daarna was ik mijn handen met de badkamerdeur open, zodat Harten Aas niet voor de deur hoeft te gaan staan miauwen.

Tot mijn verbazing zie ik Daniels wollen jas in de gang hangen. En plotseling hoor ik vanaf de bank in de woonkamer de toetsen van zijn laptop tikken. Ik hang mijn jas op en haast me met uitgestrekte armen naar hem toe om hem een knuffel en een kus te geven. Zijn ogen zijn zo blauw, zijn glimlach is zo stralend en ik voel in mijn hele lichaam hoeveel ik van deze man hou, die aan mijn zijde stond toen het leven het zwaarst was. Hij staat op, neemt me in zijn armen en kust me zo dat ik bijna buiten adem raak.

'Wat ben je vroeg thuis,' zeg ik, terwijl ik over zijn schouder naar het computerscherm gluur. Hij is bezig met stamboomonderzoek. Het is een cursus waar hij in augustus mee begonnen is. Nu is het eind september. Hij is er nogal geheimzinnig over geweest. 'Ben je eerder naar huis gegaan om met het stamboomonderzoek verder te gaan?'

'Ik ben in de eerste plaats naar huis gegaan om lekker met jou te knuffelen,' zegt hij. 'Ik heb nog heel veel overuren staan die ik op moet nemen, dus daar heb ik gebruik van gemaakt. In de tweede plaats besteed ik tijd aan mijn hobby, stamboomonderzoek is echt ontzettend boeiend.'

'Stamboomonderzoek doen is een teken van ouderdom,' zeg ik plagerig. 'Ik ken niemand onder de vijftig die dat doet.'

'Ik heb er dus de leeftijd voor. Én het volste recht om in de familiegeschiedenis te duiken. Aangezien mijn ouders niet meer leven en ik niet de kans heb gehad om hen naar de generaties voor ons te vragen, voelt het extra belangrijk.' Hij leunt naar voren en sluit de website af voordat ik meer kan lezen. 'Voor zover ik weet, heb ik geen andere broers of zussen dan mijn halfzus Regina. We hebben dezelfde vader maar niet dezelfde moeder. Bovendien is zij veel jonger dan ik.'

Dan kan ik me niet meer inhouden. 'Ricky en Regina gaan trouwen!' roep ik uit.

Daniel oogt onbewogen. 'Ah, oké,' zegt hij alleen, hoewel ik vind dat hij wel iets enthousiaster op het blije nieuws zou mogen reageren. Heeft hij wel echt gehoord wat ik zei?

'Regina en ik hebben geen neven en nichten,' gaat hij verder, zonder zijn gezichtsuitdrukking te veranderen. 'We hebben geen ooms en tantes, terwijl jij juist een overvloed aan familie en vrienden om je heen hebt. Zoals je weet ben ik opgegroeid bij mijn opa en oma in Klintehamn, in het ouderlijk huis van mijn vader.'

'Maar die leven niet meer,' zeg ik, om te laten zien dat ik luister. 'Je hebt nooit verteld hoe je ouders elkaar hebben ontmoet.' Het is meer een vraag dan een constatering. Daniel weet alles van mij, terwijl ik alles over zijn jeugd uit hem heb moeten trekken. Maar nu is het alsof hij vrijuit kan praten.

'Mijn vader, Karl Folarve, ontmoette mijn moeder op het vasteland. Ze was dansdocente. Toen ik zes was, stierf ze aan kanker. Mijn vader werd hoogleraar geneeskunde. Hij koos ervoor om mij achter te laten om zelf in het buitenland onderzoek te kunnen doen en ik werd naar Klintehamn gestuurd. Achteraf kan ik wel begrijpen wat me ertoe dreef om geneeskunde te gaan studeren en oncoloog te worden. Maar dat zelfinzicht had ik nog niet toen ik met de studie begon. Pas toen ik me begon te verdiepen in mijn afkomst, zag ik het verband.'

Daniel kijkt me aan. Ik krijg het gevoel dat er meer te vertellen is, maar dat hij twijfelt of hij het wil delen.

'Wat is er?' zeg ik, terwijl ik zijn blik vasthoud. 'Ik zie dat er nog iets is.'

Hij kijkt alsof ik hem heb betrapt en hij glimlacht. Daarna maakt hij een gebaar dat we op de bank moeten gaan zitten en ik plof naast hem neer. 'Ik heb een DNA-test gedaan om te kijken of ik naast Regina nog andere familieleden heb die nog in leven zijn,' zegt hij.

'Wat? Echt waar? Heb jij vrijwillig en bij je volle verstand een DNA-test laten doen? Ik heb je wel tien argumenten horen noemen om je DNA níét af te staan. En nu heb je het toch gedaan?!'

'Ja!' zegt hij bijna uitdagend.

'Je zei dat je ontzettend voorzichtig moet zijn om je genetische code vrij te geven,' ga ik verder. 'Als dat per ongeluk gebeurt met je pincode, kun je nog een nieuwe aanvragen, maar hiermee kan dat niet. Bovendien waarschuwde je voor de verzekeringsmaatschappijen. Wellicht dat zij in de toekomst over dezelfde informatie willen beschikken als jij. Over het risico op eventuele erfelijke ziektes, zodat ze je vervolgens een verzekering kunnen weigeren of een hogere premie kunnen berekenen. Daarbij heb je ook geen idee waar je DNA in de toekomst voor gebruikt kan worden. Misschien word je, als de zorg op haar laatste benen loopt, wel gekloond, vanwege het artsentekort. Of misschien nog iets ergers, wat je niet eens kunt bedenken.' Ik hap naar adem. 'Wat heeft je van gedachten doen veranderen?'

Daniel kijkt serieus. 'Het gevoel geen familie te hebben. Een soort eenzaamheid.'

'Maar je hebt míj toch? En je hebt mijn familie die om je geeft?' zeg ik, en ik pak hem bij zijn hand. Die is klam van het zweet. Maakt deze bekentenis hem zo nerveus? Ik had me nooit gerealiseerd dat dit onderwerp zó beladen was.

Daniel houdt mijn hand stevig vast. 'Dat is anders. Het zou zoveel voor me betekenen om te weten of ik meer familieleden heb die nog in leven zijn. Dat wil ik echt weten. Het is al meer dan een maand geleden dat ik het heb opgestuurd, dus het antwoord kan elk moment komen via de post. Ik heb ervoor gekozen om de resultaten per brief te ontvangen. Het voelt een beetje als "hallo" roepen in een leeg universum – en toch hoop ik dat er iemand is.'

'Wat vindt Regina hiervan? Weet zij dat je je DNA hebt afgestaan?'

'Ik heb het er nog niet met haar over gehad. Maar stel je voor

dat ik echt meer familieleden vind. Dan moet ik het haar natuurlijk vertellen. Ze weet veel over de kant van haar moeder, maar bijna niets over wie onze vader was, of over de familiegeschiedenis van die kant. Toen onze vader ernstig ziek terugkwam naar Zweden en het einde naderde, zorgde Regina voor hem. Ik probeerde weliswaar wat bij te springen, maar zij nam het grootste deel van de zorg op zich. Hoewel ze daarvoor geen contact met hem had gehad, stond ze voor hem klaar en dat was echt fantastisch. Ook heeft mijn vader zijn enige kleinkind, Folke, nog kunnen ontmoeten. Dat was mooi. Ik wilde dat ik meer had kunnen doen, maar in het ziekenhuis was een tekort aan artsen en ik kon mijn patiënten niet in de steek laten.'

'Waarom had ze hem eigenlijk niet eerder ontmoet?' vraag ik.

'Omdat ze het resultaat was van "een slippertje op een zaterdagavond", toen hij even in Zweden op bezoek was. Althans, zo zegt ze het zelf. Haar moeder raakte zwanger. Mijn vader verliet het land, maar hij betaalde al die jaren alimentatie, zonder dat ze contact hadden. Natuurlijk was Regina nieuwsgierig naar wie hij was. Aan het einde van zijn leven probeerde ze ernaar te vragen, maar hij wilde het niet over het verleden hebben. Behalve over zijn carrière, daar kon hij uren over vertellen.'

Daniel heeft het avondeten voorbereid: een eenvoudige en lekkere groentesoep met versgebakken walnotenbrood en een paar lekkere kaasjes van de kaaswinkel in de stad. Na het eten steken we de houtkachel in de woonkamer aan en maken we het onszelf gemakkelijk op de bank. Ik probeer het grote nieuws nog een keer aan te snijden.

'Heeft Regina je al verteld dat zij en Ricky op oudejaarsavond gaan trouwen? Ik heb ermee ingestemd om ceremoniemeester te zijn. Magnus is de andere ceremoniemeester. Dat wil Ricky graag.'

'Hoe voelt dat voor jou?' vraagt Daniel en hij kijkt me aan. Zijn blik zorgt ervoor dat ik begin te blozen.

'Ik had gehoopt dat jij en ik het samen hadden mogen zijn, maar Ricky wil dat zijn broer het doet,' reageer ik. 'En voordat ik er goed over nadacht, zei ik "ja". Maar voor mij is het oké. Ik doe het voor Ricky. Magnus woont met zijn gezin op het vasteland, dus we zullen het meeste online doen. Waarschijnlijk wordt het het lastigst als Ricky's moeder zich ermee gaat bemoeien.'

Ik denk terug aan het moment waarop Magnus en ik van plan waren om te gaan trouwen. Toen probeerde Judith Just van de bruiloft een pr-stunt voor haar schrijverschap te maken en de media uit te nodigen. Ze had zelfs bedacht om een dubbele bruiloft te houden. Dat betekende dat zij op hetzelfde moment als wij met haar toenmalige bedpartner zou trouwen. Ik weet niet meer of ze toen samen was met de dermatoloog of met haar agent. Alsof Magnus überhaupt zou zitten te wachten op een dubbele bruiloft met zijn moeder.

Daniel onderbreekt mijn gedachten. 'Het wordt niet makkelijk voor Regina om Judith als schoonmoeder te krijgen,' zegt hij begripvol. Ik ben opgelucht dat hij het onderwerp van mijn gevoelens over het ceremoniemeesterschap laat rusten.

'Dat is vast een van de redenen geweest waarom Regina niet meteen voor Ricky's charmes viel,' ga ik door. 'Ze zoenden elkaar op een feestje en kregen bijna een relatie, maar daarna bekoelde het. Ik geloof absoluut dat het aan Judith kan hebben gelegen.'

Na een tijdje kletsen gaan we naar bed, en alles voelt knus en fijn. Als we de liefde bedrijven, laten we de lamp in de vensterbank aan. Die werpt een warme rode gloed over mijn lichaam, waar het litteken op mijn borst als een donkere en ietwat gezwollen streep zichtbaar is. Ik heb borstkanker gehad en ik heb het overleefd. Vaak voel ik een diepe dankbaarheid dat ik mag leven en bij degenen mag zijn van wie ik hou. Daniel kust mijn litteken en gaat verder naar mijn buik. We vrijen met ervaring en passie. Maar vanavond is er iets anders tussen ons. Ik vraag me af of hij aan Magnus denkt. Of er een sprankje jaloezie in die laatste kus

zit, voordat we elkaar welterusten wensen. Mijn liefde voor Magnus kwam abrupt ten einde. Hij bedroog me met zijn ex, Marika. En toen ze had verteld dat ze zijn kind verwachtte, ging hij naar haar terug. Het was de ultieme bespotting van mijn kinderwens. Na al die jaren waarin ik ervan droomde om zelf kinderen te krijgen, hadden Magnus en ik gepraat over adoptie. Maar zover is het nooit gekomen. Ik heb wel het geluk dat ik de kids van mijn zussen mag lenen. En soms dus ook Folke en zijn vriendinnetje Isabell.

Zaterdagochtend schijnt de zon aan een strakblauwe hemel. Een fris gedouchte Daniel wekt me met ontbijt op bed. Op het dienblad staan een perfect gekookt eitje, twee crackers met kaas – precies waar ik zin in heb – met een kop zwarte koffie en een rode roos uit de tuin. De rozen zullen tot ver in november bloeien, als hoge watervallen tegen de muur aan de zuidkant van het huis. Ik werp hem mijn grootste glimlach toe. Het voelt bijna alsof ik jarig ben.

Later vandaag gaan Ricky en ik naar het oogstfeest – dat is een traditie. Daniel heeft ervoor gekozen om thuis te blijven en verder te gaan met zijn stamboomonderzoek. Maar volgens dezelfde eerdergenoemde traditie gaat Folke wel mee. Het is heerlijk om samen met hem dingen te ontdekken en te beleven, maar het is ook een grote verantwoordelijkheid. Zo heeft hij zich al verheugd op de nieuwe activiteit van dit jaar: schieten met een luchtbuks. De minimumleeftijd is slechts zes jaar. Als ze Folke hadden gekend, zouden ze dat nooit zo hebben vastgesteld.

Folke doet het weer en ik kan hem niet bijhouden

Het oogstfeest is van start gegaan en wij zijn er ook. Het is even druk als altijd tijdens Lövsta in Roma. Hier ontmoet het publiek de boeren, de ambachtelijke voedselproducenten, de Nationale Reserve en de vrouwelijke tak daarvan, Lottakåren. Het is een feestelijk geheel met proeverijen, wedstrijden en demonstraties van nieuwe landbouwmachines. Daarnaast zullen de leerlingen van de agrarische opleiding verschillende disciplines van de paardensport demonstreren en is er voor de kinderen een kasteel van stro, traptractors en schmink. Folke vindt zichzelf te groot om geschminkt te worden, maar de Bunny Hop fascineert hem des te meer. Zijn hele sproetige gezicht fleurt op wanneer hij een roestrood konijn aanmoedigt. Hij noemt haar Roodkapje. Ze is afkomstig uit de Lokrumme-parochie. Net als de dansband Lokrumme Lakejer en zonen, die later op de dag zal optreden. Ik hoop dat we tegen die tijd het terrein hebben verlaten. Soms kan een goed muzikaal gehoor een ware kwelling zijn.

Het is heerlijk om Folke zo levendig en vol energie te zien. Een paar jaar geleden was hij erg ziek, hij had kunnen overlijden. Aanleiding was het eten van een witte vliegenzwam, die 'een trol in het bos' hem had laten opeten, zo verklaarde hij op de spoedeisende hulp. Aangezien zijn nieren ermee ophielden en Magnus en hij

een match waren, doneerde Magnus er een van hem. Sindsdien is hij Regina's en Folkes held. Juist in die periode – toen Magnus de moed en de wil had om het leven van Folke te redden – hield ik van hem tot aan de maan en terug. Het was heel mooi wat hij deed, en dat veranderde niet door wat er daarna gebeurde, toen hij me bedroog. Ik vind nog steeds dat hij een held is.

Terwijl Ricky tussen de kazen, marmelades, worsten en gerookte delicatessen van de culinaire ambachtslieden inspiratie zoekt voor het bruiloftsmenu, gaan Folke en ik op koesafari. We rijden op een wagen achter een tractor. Folke is in topvorm en heeft een schoolvriendje gevonden om mee op te trekken. Maar ik verlies hem geen moment uit het oog, dat heb ik Regina beloofd. Op het podium vindt een uitgebreid programma plaats over hoe je je thuis kunt redden in geval van een crisis. De Nationale Reserve demonstreert een rupsvoertuig, terwijl ondertussen het koperensemble van de Gotlandse muziekschool een paar liederen speelt.

Ik krijg Folke en zijn vriendje mee naar een kraam met RECYCLING erop. Daar kun je figuurtjes maken van sokken. Het wordt een Yoda met groene oren, een in het zwart geklede Darth Vader en de robot R2-D2 uit *Star Wars*, die straks voor Magnus is.

'Hij krijgt hem als hij vanavond bij ons langskomt,' zegt Folke. 'Als cadeau voor zijn nieuwe huis. Want hij komt hier wonen, zodat we hem altijd kunnen zien. Leuk, hè?'

'Verhuist hij hierheen, naar Gotland?' zeg ik verbaasd. 'Marika en hij wonen toch in Uppsala met hun kinderen?'

Folke springt op zijn plaats op en neer. 'Ja, hij komt hierheen, want dat wil ik!'

Is het waar of is het slechts wishful thinking? Ik ben niet van plan om Folke uit te horen, maar zijn bewering roept natuurlijk wel de nodige vragen op. Ik moet het er maar met Ricky over hebben. Folke en ik vinden hem in de bierschuur, waar hij meer soorten bier heeft geproefd dan zijn magere lichaam aankan. Het

is makkelijk om de tel kwijt te raken als er zoveel te ontdekken valt. Ik zeg hem dat hij het wat rustiger aan moet doen.

Ricky vertelt dat hij net een boer heeft ontmoet die op zoek is naar een vrouw. En omdat hij vindt dat dit als een missie voor Salon d'Amour klinkt, heeft hij voor maandag een knipafspraak voor hem ingepland.

Ik sta op het punt om hem over Magnus te vertellen, als Folke plotseling bij de schuurdeur staat. 'Wij gaan bij de varkens kijken!' roept hij.

En dan is hij verdwenen. Niet alleen uit het zicht, maar echt verdwenen. Ricky en ik rennen naar buiten en zoeken tussen de varkens, koeien en lammetjes. We vragen iedereen die we tegenkomen of ze een roodharig jongetje hebben gezien. Maar Folke en zijn vriendje lijken wel door de grond opgeslokt. We gaan naar de machinehal waar met luchtbuksen wordt geschoten. Daar is hij gelukkig niet – en bovendien ontbreekt er geen enkel geweer. Ricky is behoorlijk aangeschoten en moeilijk vooruit te branden. Vervolgens zoeken we tussen de toeschouwers van het kampioenschap paalwerpen van dit jaar: een krachtmeting die Folke zou moeten interesseren. Maar ook daar is hij niet.

'Zou hij met zijn vriendje mee naar de stad zijn gegaan?' vraagt Ricky. 'Regina zal het me nooit vergeven als hem iets overkomt terwijl ik bier zat te drinken en hem niet in de gaten hield.'

'Ik heb geen bier gedronken en ik lette wel op, maar ik ben hem ook kwijtgeraakt,' zeg ik. 'Ik was degene die Regina had beloofd om hem in zo'n uitdagende omgeving geen seconde uit het oog te verliezen.'

'Vroeg of laat vinden we hem wel,' zegt Ricky om zowel mij als zichzelf gerust te stellen. 'Dat moet ook, voordat hij of iemand anders gewond raakt.'

Vanaf het podium wordt er gesproken over 'crisis' en 'paraatheid'. Maar aangezien je bij Folke nooit kunt voorspellen wat er gaat gebeuren, kun je bij hem simpelweg niet voorbereid zijn.

Plotseling rolt er – zo'n vijftig meter voor ons – een rupsvoertuig naar voren. Het rijdt recht op een kippenhok, aan de rand van het terrein, af. Aanvankelijk is de snelheid niet zo hoog, maar terwijl het van de heuvel af rijdt, wordt dat algauw anders. Terwijl ik erachteraan ren, probeer ik de mensen te waarschuwen. Maar niemand lijkt me te horen. Het duurt maar een paar seconden totdat het rupsvoertuig recht het kippenhok in rijdt, dat met een knal uit elkaar barst. Geschrokken fladderen de kippen in het rond. Maar het rupsvoertuig stopt niet. Het rijdt door in de richting van de toeschouwers van de paalwerpwedstrijd. Ik schreeuw dat ze aan de kant moeten gaan. Maar omdat het paalwerpen zo spannend is, merkt niemand me op. Dit kan echt heel verkeerd aflopen.

Tot mijn grote schrik zie ik een rode en een blonde haardos boven het raam van het rupsvoertuig uitsteken. Het zijn Folke en zijn vriendje. Ze zien er doodsbang uit. Ik schreeuw zo hard als ik kan, schop mijn schoenen uit en ren achter het voertuig aan. Ricky rent ook, maar ik besef dat we niet op tijd zullen zijn voordat het recht de menigte in rijdt. Er gaat een ongeluk gebeuren waarbij mensen gewond zullen raken, of nog veel erger dan dat. Mensen zullen worden verpletterd.

Dan, vanuit het niets, schiet er iemand te hulp. Een man haalt het rupsvoertuig in, weet de deur open te krijgen en klimt naar binnen. Pas nu hebben de toeschouwers in de gaten wat er speelt. Ze springen opzij en gillen. Een paar meter voor de menigte komt het voertuig tot stilstand. Mensen filmen met hun mobieltjes en ineens staat Jonna van de lokale krant daar ook. Het is alsof ik in mijn ergste nachtmerrie ben beland. Wanneer ik bij het rupsvoertuig aankom, til ik Folke en zijn vriendje eruit. En omdat ik zo bang en boos ben als ik denk aan wat er had kunnen gebeuren, geef ik ze een flinke uitbrander.

'Hoe kon dit gebeuren, Folke?' vraagt iemand achter mijn rug.

Ik herken Magnus' stem en draai me om. Nu pas besef ik dat

híj het rupsvoertuig tot stilstand heeft gebracht. Ik geef hem een knuffel en voel me ontzettend dankbaar dat hij dit ongeluk heeft kunnen voorkomen.

Folke richt zijn sproetige gezichtje naar Magnus op en schenkt hem zijn volledige aandacht, om zo aan meer gemopper van mij te ontkomen. 'We hebben eerst gekeken hoe je hem moest besturen en toen wilden we het zelf ook proberen. Zo kun je dingen leren.'

'En toen hebben we dus een sleutel gejat om het te kunnen proberen,' vult het vriendje aan.

Ik loop naar Jonna van de krant en vraag of dit echt gepubliceerd moet worden. Het is niet dat ik de vrijheid van meningsuiting probeer te beïnvloeden, maar ik wil weten wat ik bij thuiskomst tegen Regina moet zeggen. Want we gaan naar huis. Nu. We zijn uitgespeeld voor vandaag.

'Natuurlijk moeten we dit publiceren. We hebben immers een held om in de schijnwerpers te zetten. Dat is wat onze lezers willen, als tegengeluid voor alle ellende in de wereld.'

Jonna baant zich een weg naar Magnus en de jongens om een paar extra foto's van hen te maken, terwijl ze lachend voor het rupsvoertuig staan.

'We komen in de krant,' zegt Folke trots. 'Waarom ben je zo boos, Angelika? Dit is toch fantastisch.'

Dan schiet Magnus me te hulp en legt hij Folke en zijn vriendje geduldig uit wat er had kunnen gebeuren. Daarna pakt hij de sleutel die ze gejat hebben, om hem aan de Nationale Reserve terug te geven.

We maken ons klaar om de markt te verlaten. Folke heeft dus de waarheid gesproken, dat Magnus op het eiland is. Of dat tijdelijk is of dat ze van plan zijn om hierheen te verhuizen, weet ik nog niet. Het voelt verontrustend, ook al zou het dat niet moeten zijn. Ik ben immers allang over hem heen.

Voordat we naar de auto lopen, zegt Folke zijn vriendje ge-